USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.,** proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze,** se sídlem Žitná 12, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2011, č. j. 5973/11 - 1400 - 201897, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2012, č. j. 47 Af 6/2012 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2012, č. j. 47 Af 6/2012 - 36, jímž bylo rozhodnuto, že se mu přiznává částečné osvobození od soudních poplatků v rozsahu tří čtvrtin.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti ze dne 2. 7. 2012, která byla předána k poštovní přepravě dne 9. 7. 2012 a doručena Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 7. 2012, uvádí, že bylo do jeho kanceláře v Praze doručeno napadené usnesení městského soudu. Svou kasační stížnost stěžovatel nikterak neodůvodnil a sdělil, že ji odůvodní po návratu do České republiky, a to poté, co posoudí, zda nezvolí jiný procesní postup.

Nato Nejvyšší správní soud doručil stěžovateli usnesení č. j. 6 As 42/2012 - 5 ze dne 17. 7. 2012, jímž jej vyzval, aby mimo jiné uvedl, z jakého důvodu byla kasační stížnost podána, a tento důvod blíže skutkově a právně konkretizoval, a to v souladu s § 37 odst. 3 a § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V citovaném usnesení byl stěžovatel rovněž poučen o tom, že důsledkem neodstranění označených vad podání je odmítnutí kasační stížnosti. Následně dne 1. 9. 2012 stěžovatel svou kasační stížnost odůvodnil tak, že Česká republika je „pro beztrestnost úplatkářství veřejných činitelů zapsána v tzv. seznamu bezpečných zemí v rozporu s mezinárodním právem, a tato skutečnost ústavněprávní základ nároku státu

vůči žalobci vylučuje.“ Dále stěžovatel popsal své jednání se švýcarským advokátem, který jej poučil, aby se na území České republiky zdržoval pouze v krajním případě, a své další potíže s policií a českými úřady. Doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel ukončil návrhem, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, že v důsledku „neexistence ústavně konformního právního základu nároku České republiky k zaplacení soudního poplatku se žalobce od soudního poplatku osvobozuje“.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání této kasační stížnosti a rozhodnutí o ni, nejprve tedy, zda stížnost byla podána v zákonné lhůtě.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence.

V daném případě byl napadený rozsudek stěžovateli doručován prostřednictvím držitele poštovní licence, rozsudek převzal zmocněnec stěžovatele dne 22. 6. 2012 (pátek), přičemž tento den je rozhodující pro počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Tato lhůta v délce dvou týdnů by uplynula dnem 6. 7. 2012 (pátek), který však byl státním svátkem. Proto v souladu s citovaným ustanovením § 40 odst. 3 s. ř. s. je posledním dnem lhůty den 9. 7. 2012 (pondělí), kdy předal stěžovatel kasační stížnost k přepravě držiteli poštovní licence. Kasační stížnost tedy byla podána stěžovatelem včas.

Kasační stížnost proti jakémukoliv pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví musí mimo jiné podle § 106 odst. 1 s. ř. s. obsahovat vylíčení důvodů, pro něž stěžovatel rozhodnutí napadá. Kasační stížnost podaná stěžovatelem takovéto důvody neobsahovala, proto byl také k jejich uvedení stěžovatel usnesením vyzván a poučen o následcích nesplnění výzvy. Nejvyšší správní soud výslovně stěžovatele poučil, že je nutno důvody, o něž opírá kasační stížnost, blíže skutkově a právně konkretizovat. Po zhodnocení obsahu doplnění kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani nyní kasační stížnost přípustné důvody neobsahuje.

Stěžovatelem uváděný důvod, že „Česká republika již před vydáním rozhodnutí žalovaného byla pro beztrestnost úplatkářství veřejných činitelů zapsána v tzv. seznamu bezpečných zemí v rozporu s mezinárodním právem a tato skutečnost vylučuje ústavně právní základ nároku státu“, s věcí samou nikterak nesouvisí; z podání není zřejmé, jakou souvislost by měla mít stěžovatelem uváděná zkorumpovanost veřejných činitelů či zápis České republiky v seznamu bezpečných zemí s jeho částečným osvobozením od soudních poplatků. Paušální tvrzení stěžovatele o „neexistenci ústavně konformního právního základu nároku České republiky k zaplacení soudního poplatku“ pak podle Nejvyššího správního soudu rovněž neobstojí, neboť stěžovatel neuvedl žádný konkrétnější argument, proč by tomu tak mělo být.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s., a proto nezbývá než ji odmítnout.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

Z výše uvedeného plyne, že i po doplnění ze strany stěžovatele zůstala kasační stížnost neurčitá a nekonkrétní. V textu kasační stížnosti stěžovatel nevznáší žádné konkrétní výhrady vůči usnesení městského soudu. Z textu kasační stížnosti tak není poznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného usnesení městského soudu, resp. jaká pochybení městskému soudu vytýká.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nejsou odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 - 40, publ. pod č. 6/2003 Sb. NSS).

Tak tomu je i v nyní posuzované věci. Stěžovatel neuvedl nic konkrétního proti postupu či usnesení městského soudu, neuvádí, jakých pochybení se soud dopustil (ať již ve smyslu vad řízení, či v právním závěru). Stěžovatelovy výtky se pohybují toliko v rovině obecné (obecná a blíže – tj. zejména konkrétními skutkovými okolnostmi – nezdůvodněná konstatování o neústavnosti).

Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování této výzvy. Vytýkané vady stěžovatel neodstranil. Vzhledem k tomu, že potřebné údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky § 106 odst. 1 s. ř. s. pro projednání kasační stížnosti.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu